

ที่ สศ ๐๐๐๑/ ๒๐๒๕

สำนักงานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ศูนย์ราชการเฉลิมพระเกียรติ ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐
อาคารรัฐประศาสนภักดี ชั้น ๒ และ ๓ กทม. ๑๐๒๑๐

๗/ กันยายน ๒๕๕๔

เรื่อง ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เรื่อง การศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตการเกษตร: กรณีกรีดยางไม้ได้ขนาด

กราบเรียน นายกรัฐมนตรี

สิ่งที่ส่งมาด้วย ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เรื่อง การศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตการเกษตร: กรณีกรีดยางไม้ได้ขนาด จำนวน ๑ ชุด

ด้วยสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยคณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง ได้ดำเนินการศึกษาและรับฟังความเห็นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตการเกษตร: กรณีกรีดยางไม้ได้ขนาด

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ในคราวประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๕๔ เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๕๔ ได้พิจารณาผลการศึกษาของคณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง ในประเด็นดังกล่าว มีมติเห็นชอบเสนอให้ความเห็นและข้อเสนอแนะเรื่อง การศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตการเกษตร: กรณีกรีดยางไม้ได้ขนาด ต่อคณะรัฐมนตรี โดยมีสาระสำคัญของความเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้

๑. รัฐบาลควรดำเนินการขึ้นทะเบียนและสำรวจสวนยางในโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้เกษตรกรภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ จำนวนพื้นที่ ๑ ล้านไร่ และสวนยางที่อยู่นอกโครงการ โดยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ คือ สวนยางที่ยังไม่เปิดกรีด และสวนยางที่เปิดกรีดแล้ว

๒. เสนอให้มีมาตรการในการแก้ไขปัญหาเพื่อลดความสูญเสียทางเศรษฐกิจ ซึ่งทุกมาตรการต้องดำเนินการพร้อมกันโดยมีรายละเอียดดังนี้

๒.๑ มาตรการด้านการผลิต

(๑) รณรงค์ให้เข้าใจถึงการสูญเสียทางเศรษฐกิจหากกรีดยางไม้ได้ขนาด ซึ่งอาจจัดทำโครงการทดสอบผลผลิตยาง โดยใช้แปลงปลูกยางของเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการเป็นการเปรียบเทียบให้เกษตรกรได้เห็นข้อเท็จจริง

(๒) จัดหาวัสดุการเกษตรราคาถูกและมีคุณภาพให้เกษตรกรใช้ (เฉพาะเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ)

(๓) จัดให้มีการประกวดหมู่บ้านปลอดการกรีดยางไม้ได้ขนาด

(๔) ให้แนะนำการปลูกยางโดยใช้เมล็ดยางและการติดตามเพื่อต้องการรากแก้วยึด

ต้นยางในดิน

(๕) ส่งเสริมการปลูกพืชร่วมยาง อาทิ ลองกอง หวาย สมุนไพร ฯลฯ เพื่อเป็นการสร้างป่าเศรษฐกิจ ป้องกันการทลายของดิน และเสริมรายได้ให้เกษตรกร โดยจัดทำเป็นโครงการส่งเสริมอาชีพเพื่อให้เกษตรกรมีรายได้ช่วงที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาดเปิดกรีต

(๖) จัดการฝึกอบรมเรื่องการกรีดยางและวิธีการกรีดยางที่ถูกต้องแก่เกษตรกร และให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับงานโครงการนี้ ให้สามารถแนะนำเกษตรกรได้อย่างถูกต้อง มีเอกสารคำแนะนำที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมในเรื่องต่าง ๆ

๒.๒ มาตรการทางด้านการค้า (เพื่อป้องกันไม่ให้ราคายางตกต่ำ)

(๑) รัฐบาลควรส่งเสริมการแปรรูปยางพาราเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับเกษตรกร

(๒) รัฐบาลควรสนับสนุนผู้ประกอบการรายย่อย (SMEs) ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในประเทศเรื่องการแปรรูปยางพาราโดยให้ธนาคารสนับสนุนสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ

(๓) รัฐบาลควรมีการส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐใช้ผลิตภัณฑ์ยางที่ผลิตในประเทศ

(๔) รัฐบาลควรพิจารณากำหนดกลไกในการรักษาเสถียรภาพราคายางภายในประเทศ ทั้งในส่วนของราคายางดิบ และราคายางที่ได้แปรรูปเป็นสินค้าสำเร็จรูป

(๕) รัฐบาลควรพิจารณากำหนดระบบการค้าระหว่างประเทศที่สามารถช่วยรักษาเสถียรภาพของราคายางและคุ้มกับราคาต้นทุน

(๖) ผลักดันให้บริษัท ร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ จำกัด (International Rubber Consortium Limited) เข้ามามีบทบาทช่วยเหลือเกษตรกรในกรณีที่ราคายางตกต่ำ

๒.๓ มาตรการทางการเงิน

(๑) ให้รัฐบาลจัดงบประมาณช่วยเหลือเกษตรกรระหว่างรอเปิดกรีดยางที่ได้ขนาด โดยผ่านสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล ให้จัดทำเป็นโครงการช่วยเหลือบำรุงรักษาต้นยางที่ยังไม่ได้ขนาดเปิดกรีตจนต้นยางอายุครบ ๘ ปี หรือได้ขนาดเปิดกรีต ซึ่งอยู่ภายใต้โครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้ เนื้อที่ ๑ ล้านไร่

(๒) ให้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ดำเนินการปล่อยสินเชื่อให้กับเกษตรกรในอัตราร้อยละ ๑ ต่อปี นอกนั้นให้เป็นภาระของรัฐบาล

(๓) จัดตั้งกองทุนช่วยเหลือเกษตรกรในระหว่างรอเปิดกรีดยางเพื่อสนับสนุนสถาบันเกษตรกร

(๔) ใช้พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์สวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓ และพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาปรับใช้เป็นมาตรการเชิงบังคับเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติกับเกษตรกรที่ทำกรกรีดยางในกรณีที่ยังไม่ได้ขนาดเปิดกรีต

๒.๔ หน่วยงานรับผิดชอบ

เพื่อให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ สร้างอาชีพที่มั่นคงให้เกษตรกร
ประเทศไทยมีความเข้มแข็งในด้านเศรษฐกิจและสังคม เห็นควรให้มีหน่วยงานรับผิดชอบดังนี้

- (๑) หน่วยงานหลัก สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง
- (๒) หน่วยงานสนับสนุน กรมวิชาการเกษตร
- (๓) หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๓. เสนอให้คณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ (กนย.) ดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการ
บริหารดังนี้

๓.๑ คณะกรรมการบริหารโครงการลดการสูญเสียทางเศรษฐกิจกรณีกรีดยางไม่ได้ขนาด

๓.๒ คณะกรรมการบริหารจัดการโครงการ เพื่อบริหารจัดการโครงการ โดย
ควบคุมดูแลป้องกันการกรีดยางไม่ได้ขนาด กระบวนการผลิต การบำรุงรักษาสวนยางให้ได้ขนาดเป็นไปตาม
หลักวิชาการ

๓.๓ คณะกรรมการติดตามและประเมินผลโครงการ โดยมีสำนักงานเศรษฐกิจ
การเกษตรเป็นเจ้าภาพในการติดตามและประเมินผลโครงการ โดยมีระยะเวลาเป็นตัวกำหนดอาจจะดำเนินการ
จนถึงพระราชบัญญัติการยางฉบับใหม่ประกาศใช้ในช่วงเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๔ หากกฎหมายนี้ออกมา อาจจะ
นำสวนยางตามโครงการนี้ที่มีอายุ ๔ - ๘ ปี เข้าร่วมใช้ประกอบการดำเนินงานแก้ไขปัญหาการกรีดยางไม่ได้ขนาดได้

(รายละเอียดความเห็นและข้อเสนอแนะตามสิ่งที่ส่งมาด้วย)

จึงกราบเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากผลการพิจารณาเป็นประการใด ขอได้โปรดแจ้งให้
ทราบในโอกาสแรกด้วย จะขอบคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(นายโอกาส เทพทะกุล)

ประธานสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

กลุ่มงานวิเคราะห์นโยบายสาธารณะด้านเศรษฐกิจ

สำนักกิจการสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

โทร. ๐ ๒๑๔๑ ๓๓๐๐

โทรสาร ๐ ๒๑๔๓ ๙๗๑๒ - ๓

ความเห็นและข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
เรื่อง การศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตการเกษตร: กรณีกรีดยางไม่ได้ขนาด

.....

๑. หลักการและเหตุผล

๑.๑ การเติบโตของการใช้ยางสำหรับผลิตภัณฑ์ต่าง ๆ

ยางพาราเป็นสินค้าเกษตรที่ถูกนำมาใช้เป็นวัตถุดิบในการผลิตผลิตภัณฑ์ยางในอุตสาหกรรมต่าง ๆ มากมาย ทั้งที่เป็นอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยานยนต์ เช่น ยางล้อ อะไหล่รถยนต์ ฯลฯ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ยางวิศวกรรม เช่น ยางรองคอสพาน ยางกันกระแทก สายพาน ฯลฯ อุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ทางการแพทย์ เช่น ถุงมือศัลยกรรม สายน้ำเกลือ ฯลฯ รวมทั้งอุตสาหกรรมผลิตภัณฑ์ในสำนักงาน/ครัวเรือน เช่น ยางรองโต๊ะ/เก้าอี้ พรม รองเท้า กระเบื้องยาง ฯลฯ เป็นต้น ยางพาราจึงเป็นพืชที่มีความเกี่ยวข้องกับมนุษยชาติมาก นอกจากนี้ยังมีความเกี่ยวข้องกับภาวะเศรษฐกิจด้วย เพราะหากเศรษฐกิจโลกขยายตัว กำลังซื้อของผู้บริโภคมีมากขึ้น ความต้องการซื้อผลิตภัณฑ์ยางจะมีเพิ่มมากขึ้นทำให้ความต้องการใช้ยางพาราเป็นวัตถุดิบในอุตสาหกรรมต่าง ๆ ก็จะเพิ่มขึ้นเช่นกัน

๑.๒ ราคาที่สูงขึ้นมาระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - ๒๕๕๔

ในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๕๑ - ๒๕๕๓ ที่ผ่านมา ราคาของยางพาราเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง จากการใช้ยางพาราโลกเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๑๕ ล้านตันในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็น ๑๐.๒๔ ล้านตันในปี ๒๕๕๓ ขณะที่โลกผลิตยางพาราเพิ่มขึ้นจาก ๑๐.๐๓ ล้านตันในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็น ๑๐.๒๐ ล้านตันในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ซึ่งน้อยกว่าปริมาณความต้องการใช้โลก และจากการที่ยางพาราเป็นสินค้าที่มีความสัมพันธ์กับยางสังเคราะห์ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์พลอยได้จากน้ำมัน โดยที่ยางพาราและยางสังเคราะห์สามารถใช้ทดแทนกันหรือสามารถใช้ประกอบกันได้ ทำให้การเปลี่ยนแปลงของราคาน้ำมันดิบส่งผลกระทบต่อ การเปลี่ยนแปลงของราคาของทั้ง ๒ ชนิดด้วย รวมทั้งยางพาราเป็นสินค้าเกษตรที่นักลงทุนสนใจในตลาดซื้อขายล่วงหน้ามากที่สุด ทำให้มีการเก็งกำไรซื้อขายยางพาราในตลาดซื้อขายล่วงหน้ามากขึ้น ซึ่งปัจจัยต่าง ๆ เหล่านี้ส่งผลให้ราคาของยางพาราเพิ่มสูงขึ้นโดยราคาของแผ่นรมควันชั้น ๓ ซื้อขายล่วงหน้าตลาดโตคอม (TOCOM) ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยโลกกรัมละ ๘๔.๖๔ บาท เป็นเฉลี่ยโลกกรัมละ ๑๑๘.๗๓ บาทในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และเป็นโลกกรัมละ ๑๗๐ บาทในเดือนมกราคม ๒๕๕๔ สำหรับราคาของแผ่นรมควันชั้น ๓ ส่งออกเอฟ.โอ.บีของไทย ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยโลกกรัมละ ๘๖.๗๘ บาท เป็นเฉลี่ยโลกกรัมละ ๑๑๕.๕๑ บาทในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และเป็นโลกกรัมละ ๑๘๑.๘๐ บาทในเดือนมกราคม ๒๕๕๔

๑.๓ ความสำคัญของยางต่อภาวะเศรษฐกิจของไทย

ไทยเป็นประเทศผู้ผลิตและส่งออกยางธรรมชาติเป็นอันดับ ๑ ของโลกติดต่อกันมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๔ และในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ประเทศไทยผลิตยางธรรมชาติได้ถึง ๓,๑๖๔,๓๗๙ เมตริกตันหรือคิดเป็นร้อยละ ๓๕ ของปริมาณการผลิตของโลก ในจำนวนดังกล่าวนี้ส่งออกยางดิบ ๒,๗๒๖,๑๔๓ เมตริกตัน (ข้อมูลปี พ.ศ. ๒๕๕๒) หรือคิดเป็นร้อยละ ๔๕ ของปริมาณการส่งออกยางทั้งหมดของโลก รายได้จากการส่งออกยางในรูปวัตถุดิบในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีมูลค่า ๑๔๖,๒๖๓.๖๐ ล้านบาทและมีมูลค่าการส่งออกในรูปผลิตภัณฑ์ยางในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ มีมูลค่าสูงถึง ๑๕๒,๘๘๐.๐๕ ล้านบาท จากตัวเลขดังกล่าวนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่ายางพาราเป็นพืชเกษตรที่นำรายได้เข้าประเทศเป็นอันดับ ๑

๑.๔ การขยายตัวของการผลิตของไทยในภาคเหนือและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

ดังนั้น ประเทศไทยจึงมีการขยายพื้นที่ปลูกยางพาราเพิ่มขึ้นมากตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ทั้งจากการสนับสนุนของภาครัฐและการลงทุนของภาคเอกชนรายใหญ่ รวมทั้งเกษตรกรรายย่อยเอง จนทำให้ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ มีเนื้อที่ปลูกยางพาราทั้งหมด ๑๗.๕๐ ล้านไร่ ซึ่งในพื้นที่ปลูกยางที่เพิ่มขึ้นนั้น รัฐบาลได้ดำเนินโครงการปลูกยางพาราเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรในแหล่งปลูกยางใหม่ระยะที่ ๑ โดยมีพื้นที่ปลูกยางใหม่ประมาณ ๑ ล้านไร่ (เป็นพื้นที่ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ) และเริ่มจะทยอยออกผลผลิตในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ เป็นต้นไป

การที่รัฐบาลดำเนินโครงการปลูกยางพาราดังกล่าวก็เพื่อเป็นการกระจายรายได้ไปสู่เกษตรกรและทำให้หลุดพ้นจากความยากจน หากการกรีดยางในขณะที่ยังไม่ได้ขนาดซึ่งนอกจากจะทำให้เกิดความสูญเสียทางเศรษฐกิจแล้ว ยังมีผลกระทบต่อ การกระจายรายได้ในภาพรวมของประเทศอีกด้วย

คณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ได้ลงพื้นที่จังหวัดอุดรธานีและจังหวัดหนองคายเพื่อประเมินสถานการณ์ยางพารา ๑ ล้านไร่ที่ปลูกตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๗ - ๒๕๕๔ โดยได้วิเคราะห์ว่าผลผลิตที่ได้มามีความคุ้มค่ากับการที่รัฐบาลลงทุนให้หรือไม่ ซึ่งพบว่า เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการปลูกยางพารา ๑ ล้านไร่ บางส่วนรู้เท่าไม่ถึงการณ์และ/หรือเห็นแก่ระดับราคาที่จูงใจให้เร่งกรีดยางในขณะที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาดการกรีดยาง (ตามคำแนะนำของสถาบันวิจัยยางกรมวิชาการเกษตร) ย่อมส่งผลความสูญเสียแก่เศรษฐกิจมหภาคการเกษตรโดยรวมและการกระจายรายได้ของประเทศได้ในอนาคตได้ จึงมีความเห็นว่า

- (๑) เกษตรกรผู้ปลูกยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ กรีดยางไม่ถูกต้องตามหลักวิชาการ ก่อให้เกิดความเสียหายมีมูลค่ากว่า ๑๐๐,๐๐๐ ล้านบาท
- (๒) ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องจำเป็นต้องหามาตรการเพื่อหยุดยั้งการกระทำดังกล่าวโดยเร่งด่วน
- (๓) มาตรการที่จะนำมาแก้ไขจำเป็นต้องมีการบูรณาการอย่างครบถ้วนในด้านต่าง ๆ

ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้ คณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง จึงเห็นสมควรศึกษาเพื่อหามาตรการทางเศรษฐกิจมหภาคทั้งในด้านการเงินและการคลังเพื่อยุติปัญหานี้ และสามารถรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรและประเทศชาติในอนาคตได้

๒. การศึกษาและการดำเนินงาน

คณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง ได้ดำเนินการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล และรับฟังความคิดเห็นจากหน่วยงานภาครัฐ ภาคเกษตรกรที่เกี่ยวข้อง โดยมีขอบเขตการศึกษาและกระบวนการในการดำเนินงาน ดังนี้

๒.๑ ขอบเขตการศึกษา

ศึกษาปัญหาของเกษตรกรชาวสวนยางในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือทั้งในและนอกโครงการ ๑ ล้านไร่

๒.๒ กระบวนการในการดำเนินงาน

(๑) ลงพื้นที่เพื่อศึกษาดูงานในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือเปรียบเทียบผลการปฏิบัติงานของเกษตรกรในภาคพื้นที่ กรณีเกษตรกรกรีดยางก่อนกำหนด โดยลงพื้นที่จังหวัดหนองคายและจังหวัดอุดรธานี เมื่อวันที่ ๘-๑๐ สิงหาคม ๒๕๕๓

(๒) จัดสัมมนารับฟังข้อคิดเห็นจากคณะทำงานการเกษตรและสหกรณ์ ภาคราชการ ภาคเอกชนและภาคเกษตรกรที่เกี่ยวข้อง เรื่อง การศึกษาการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตการเกษตร เมื่อวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๓ , วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๓, วันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๓ และวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔

(๓) พิจารณาแนวทางมาตรการทางการเงินและการคลัง เพื่อแก้ปัญหาการกรีดยางขนาดเล็กสรุปและเสนอต่อสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อสะท้อนปัญหาเสนอต่อคณะรัฐมนตรีต่อไป

๓. สาระสำคัญและข้อวิเคราะห์

จากการที่คณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง ได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลการสูญเสียทางเศรษฐกิจของผลผลิตทางการเกษตร สามารถสรุปสาระสำคัญและข้อวิเคราะห์ รวมทั้งผลวิเคราะห์ตามเอกสารแนบได้ดังนี้

๓.๑ การเพาะปลูก การดูแลรักษา และการบริหารจัดการสวนยางไม่ถูกหลักวิชาการทำให้ต้นยางเติบโตช้า

เนื่องจากโครงการปลูกยางพาราเพื่อยกระดับรายได้และความมั่นคงให้แก่เกษตรกรภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือที่รัฐบาลสนับสนุนงบประมาณให้เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการซึ่งส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อยที่มีรายได้ต่ำ ไม่สามารถดูแลรักษาสวนยางให้ได้มาตรฐานที่กำหนดไว้เนื่องจาก

(๑) พื้นที่ปลูกยางตามโครงการนี้ เป็นพื้นที่ปลูกใหม่ ส่วนใหญ่อยู่ในเขตความชื้นต่ำหรือที่ราบสูง ซึ่งมีผลให้ต้นยางเจริญเติบโตช้ากว่าในพื้นที่อุดมสมบูรณ์ จึงต้องดูแลรักษาสวนยางตามหลักวิชาการเป็นพิเศษ เจ้าหน้าที่ต้องดูแลใกล้ชิด

(๒) เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการส่วนใหญ่ เป็นเกษตรกรรายย่อย ขาดทุนทรัพย์ในการบำรุงรักษาสวนยาง รัฐบาลควรให้เกษตรกรเหล่านี้รวมตัวกันเป็นกลุ่มหรือสหกรณ์เพื่อให้เกิดความเข้มแข็งสามารถดูแลสวนยางซึ่งกันและกัน โดยรัฐบาลจัดหาเงินทุนเงินกู้ดอกเบี้ยต่ำหรือเงินอุดหนุนให้สวนยางของเกษตรกรได้มาตรฐานเปิดกรีตได้ตามระยะเวลาที่กำหนด

(๓) พันธุ์ยางที่ใช้ปลูกในโครงการยกระดับรายได้ เกษตรกรส่วนใหญ่ไม่เคยปลูกยางมาก่อน พันธุ์ยางส่วนใหญ่ได้ต้นพันธุ์มาจากแหล่งปลูกยางเดิม การกำหนดมาตรฐานของต้นพันธุ์ยังไม่ชัดเจนที่จะทำให้เกษตรกรขาดความมั่นใจ จึงเห็นสมควรให้มีการสำรวจพันธุ์ยางในแปลงปลูกของเกษตรกรโดยการสุ่มตัวอย่างตามความเหมาะสมของพื้นที่ และมีการทดสอบความเจริญเติบโต และการให้ผลผลิตเชิงเปรียบเทียบของต้นพันธุ์ที่ได้มาตรฐาน เพื่อให้เกษตรกรได้เห็นอย่างชัดเจน

(๔) ปุ๋ยบำรุงต้นยาง เป็นปัจจัยสำคัญต่อการเจริญเติบโตของต้นยาง เมื่อปุ๋ยบำรุงมีราคาแพง ประกอบกับเกษตรกรส่วนใหญ่ค่อนข้างยากจน จึงไม่สามารถจัดหาปุ๋ยบำรุงต้นยางได้ หรือนำปุ๋ยที่มีธาตุอาหารน้อยมาใส่ให้กับต้นยาง ทำให้ต้นยางเจริญเติบโตช้าหรือไม่เติบโต ทำให้ไม่สามารถเปิดกรีตได้ตามเวลาที่เหมาะสม ดังนั้น จึงเห็นสมควรให้มีแปลงทดสอบเปรียบเทียบการใช้ปุ๋ยบำรุงในสูตรต่าง ๆ ตลอดจนการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ที่มีการณรงค์ให้ใช้แทนปุ๋ยเคมีเพื่อให้เกษตรกรมีความมั่นใจที่จะใช้ปุ๋ยให้คุ้มค่ากับการลงทุน

(๕) การจัดการดูแลรักษาสวนยาง เกษตรกรในพื้นที่ปลูกใหม่ ส่วนใหญ่สวนยางขาดการจัดการดูแลรักษาสวนยางที่ดี เช่น การปลูกพืชแซมเพื่อรักษาความชื้นในดิน และเพิ่มธาตุอาหารให้กับดิน การปลูกพืชแซมเพื่อเป็นรายได้เสริมในช่วงที่ต้นยางยังไม่เปิดกรีต เป็นต้น เหล่านี้จะต้องมีการจัดการดูแลให้เป็นไปตามหลักวิชาการ ซึ่งต้องอาศัยเงินทุนในการลงทุนในการดำเนินการด้วย การจัดการที่ดีกับสวนยางย่อมทำให้ต้นยางเจริญเติบโตเร็ว สามารถเปิดกรีตได้ตามกำหนด

๓.๒ ราคาขายสูงเป็นประวัติการณ์ทำให้เกษตรกรกรีตยางทั้งที่ไม่ได้ขนาดเกิดความสูญเสียอย่างมหาศาล

๓.๒.๑ เกษตรกรในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ ทั้งผู้เข้าร่วมโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือและไม่ได้เข้าร่วมโครงการ ส่วนใหญ่เป็นเกษตรกรรายย่อยซึ่งขาดความรู้ความสามารถในการจัดการดูแลรักษาสวนยาง และยังขาดทุนทรัพย์ในการดำเนินการเพื่อให้ต้นยางเจริญเติบโตตามมาตรฐาน

๓.๒.๒ ราคาขาย ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยกิโลกรัมละ ๘๔.๖๔ บาท เป็นเฉลี่ยกิโลกรัมละ ๑๑๘.๗๓ บาทในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และเป็นกิโลกรัมละ ๑๗๐ บาทในเดือนมกราคม ๒๕๕๔ สำหรับราคาขายแผ่นรมควันชั้น ๓ ส่งออกเอฟ.โอ.บีของไทย ปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เพิ่มขึ้นจากเฉลี่ยกิโลกรัมละ ๘๖.๗๘ บาท เป็นเฉลี่ย

กิโลกรัมละ ๑๑๕.๕๑ บาทในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ และเป็นกิโลกรัมละ ๑๘๑.๘๐ บาทในเดือนมกราคม ๒๕๕๔ ซึ่งการเปิดกรีดยางในขณะที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาดกรีดตามที่สถาบันวิจัยยาง กรมวิชาการเกษตรกำหนด

เนื่องจากราคายางที่สูงขึ้น และเกษตรกรส่วนใหญ่ขาดความรู้ความสามารถในการจัดการดูแลรักษาสวนยาง รวมทั้งยังขาดทุนทรัพย์ในการดำเนินงาน จึงทำให้มีการเปิดกรีดยางในขณะที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาดตามที่กรมวิชาการเกษตรกำหนด ส่งผลให้เกิดความสูญเสียในภาพรวมดังนี้

- (๑) ผลผลิตยางที่ได้ต่ำกว่าปกติ ประมาณร้อยละ ๒๕.๖๐
- (๒) การกรีดยางต้นขนาดเล็กเป็นผลให้ต้นยางเจริญเติบโตช้ากระทบต่อการให้ผลผลิตอย่างต่อเนื่อง
- (๓) ต้นยางเกิดความเสียหายมาก มีอายุการกรีดน้อยกว่าปกติไม่คุ้มกับการลงทุน
- (๔) การกรีดยาง ต้นยางขนาดเล็กอายุน้อย จะให้ผลผลิตน้ำยางที่มีเนื้อยางแห้งเปอร์เซ็นต์ต่ำ เมื่อเกษตรกรนำน้ำยางมาทำยางแผ่นตามคำแนะนำของหน่วยงาน ใช้น้ำกรดผสมน้ำยางที่ได้จากต้นยางขนาดใหญ่เปอร์เซ็นต์เนื้อยางแห้งสูง จะทำให้คุณภาพยางแผ่นเสียไป มีผลกับอุตสาหกรรมยางและตลาดยางอีกด้วย

และจากรายงานผลวิเคราะห์การสูญเสียค่าทางเศรษฐกิจยางพาราจากการเปิดกรีดหน้ายางในต้นยางพาราที่มีขนาดไม่เหมาะสมของสำนักวิจัยเศรษฐกิจการเกษตร สำนักงานเศรษฐกิจการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ พบว่า

(๑) เกษตรกรเปิดกรีดหน้ายางในต้นยางพาราที่มีขนาดไม่เหมาะสมทุกครัวเรือน เศรษฐกิจยางพาราของไทยจะได้รับความสูญเสียสูงสุด ๑,๑๐๑,๓๐๖ ล้านบาท แต่ถ้าเปิดกรีดหน้ายางในต้นยางพาราที่มีขนาดไม่เหมาะสม ร้อยละ ๖๐ ๓๐ และ ๑๐ ของครัวเรือน เศรษฐกิจยางพาราของไทยจะได้รับความสูญเสีย ๖๖๐,๗๘๔ ๓๓๐,๓๙๐ และ ๑๑๐,๑๓๑ ล้านบาท ตามลำดับ

(๒) เกษตรกรที่เปิดกรีดหน้ายางในขนาดลำต้นเหมาะสมได้รับผลตอบแทนสุทธิที่คิดเป็นมูลค่าปัจจุบันแล้วสูงกว่าเกษตรกรที่เปิดกรีดยางในขนาดลำต้นไม่เหมาะสม ครัวเรือนละ ๔๘๓,๑๓๒.๖๒ บาท และใช้ระยะเวลาคืนทุนเร็วกว่า

(๓) หากราคายางพาราลดต่ำลง จุดคุ้มทุนของเกษตรกรที่เปิดกรีดหน้ายางในขนาดลำต้นที่เหมาะสม อยู่ ณ ระดับกิโลกรัมละ ๔๐.๒๔ บาท ต่ำกว่าเกษตรกรที่เปิดกรีดหน้ายางในขนาดลำต้นไม่เหมาะสมที่ราคา ณ จุดคุ้มทุนอยู่ ณ ระดับกิโลกรัมละ ๕๙.๖๗ บาท แสดงว่าเกษตรกรที่เปิดกรีดหน้ายางในขนาดลำต้นที่ไม่เหมาะสมจะได้รับความเดือดร้อนถ้าราคาต่ำกว่ากิโลกรัมละ ๕๙.๖๗ บาท

(๔) หากต้นทุนการผลิตสูงขึ้นเกินร้อยละ ๓๑.๓๖ ของต้นทุนทั้งหมด เกษตรกรที่เปิดกรีดหน้ายางในขนาดลำต้นไม่เหมาะสมจะได้รับความเดือดร้อน ขณะที่เกษตรกรที่เปิดกรีดหน้ายางในขนาดลำต้นเหมาะสมสามารถแบกรับภาระต้นทุนได้สูงสุดถึงร้อยละ ๔๕ ของต้นทุนทั้งหมด

๓.๓ ปัจจัยที่ทำให้เกษตรกรกรีดยาง ต้นยางไม่ได้ขนาด

แม้หน่วยงานที่รับผิดชอบโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้เกษตรกรภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคเหนือ ได้ติดตามแนะนำให้เกษตรกรกรีดยางได้ เมื่อต้นยางโตเส้นรอบต้น ๕๐ เซนติเมตร ที่ความสูง ๑๕๐ เซนติเมตร และใช้ระบบกรีดยางครั้งต้นวันเว้นวัน โดยไม่มีกฎหมายบังคับ เกษตรกรส่วนใหญ่ก็ไม่ได้ปฏิบัติตาม เนื่องจาก

(๑) ความยากจน

การรอให้ต้นยางได้ขนาด ๕๐ เซนติเมตร ตามคำแนะนำนั้น ต้องรอให้ต้นยางอายุ ๗ - ๘ ปี (กรณีบำรุงรักษาต้นยางตามหลักวิชาการ) ซึ่งเกษตรกรต้องมีรายได้ช่วงที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาดกรีดยาง เมื่อเกษตรกรไม่มีรายได้ และหวังที่จะกรีดยางเพื่อเป็นรายได้ขณะที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาด โดยไม่ได้บำรุงรักษาต้นยาง รัฐจึงควรมีโครงการหรือมาตรการช่วยเหลือบำรุงรักษาต้นยางและไม่ให้เกษตรกรต้องกรีดยางที่ยังไม่ได้ขนาด

(๒) ขาดประสบการณ์

เกษตรกรที่ปลูกยางใหม่ ไม่มีสวนยางมาก่อน ไม่เคยได้ประสบกับความเสียหายที่เกิดจากการกรีดยางต้นยางที่ยังไม่ได้ขนาด และขาดการบำรุงรักษา หน่วยงานที่รับผิดชอบ จึงควรมีแปลงตัวอย่าง เปรียบเทียบให้เห็นผลของการกรีดยางขนาดต่าง ๆ กัน ระบบกรีดยาง และการใช้ปุ๋ยบำรุงต้นยาง เพื่อเกษตรกรได้เห็นด้วยตนเอง การแนะนำเพียงอย่างเดียวย่อมไม่เกิดผลเท่าที่ควร

(๓) ขาดความเข้มแข็งในอาชีพและสังคม

เกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการปลูกยางในที่ใหม่เป็นเกษตรกรรายย่อย นอกจากยากจนแล้ว หน่วยงานของรัฐไม่สามารถดูแลช่วยเหลือได้เต็มที่ ควรให้เกษตรกรได้รวมตัวเป็นกลุ่มหรือสหกรณ์ เพื่อรัฐได้มีโอกาสเข้าไปช่วยเหลือมากขึ้น และเกษตรกรสามารถดูแลผลประโยชน์ซึ่งกันและกันได้ เป็นการระงับหรือลดการกรีดยางต้นยางที่ไม่ได้ขนาดของสมาชิก และต้นยางของสมาชิกได้มีโอกาสรับการดูแลรักษามาตรฐานด้วย การควบคุมดูแลซึ่งกันและกันของเกษตรกร ย่อมเกิดผลดีว่าการควบคุมดูแลของเจ้าหน้าที่ แต่ทั้งนี้หน่วยงานที่รับผิดชอบต้องวางระบบและติดตามช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด จัดสรรงบประมาณและเงินทุนหมุนเวียน เพื่อให้กลุ่มหรือสหกรณ์ดำเนินการได้

๔. ความเห็นและข้อเสนอแนะ

คณะทำงานเศรษฐกิจมหภาค การเงิน การคลัง ได้วิเคราะห์แล้วเห็นว่าโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้เกษตรกรภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ เนื้อที่ ๑ ล้านไร่ ยังไม่ประสบความสำเร็จที่จะให้เกษตรกรมีรายได้ที่มั่นคงจากการปลูกยาง อันเนื่องมาจากการกรีดยางที่ยังไม่ได้ขนาด และต้นยางที่ปลูกเจริญเติบโตไม่ได้มาตรฐาน (โตช้า) เนื่องจากขาดการบำรุงรักษา จึงขอเสนอความเห็นและข้อเสนอแนะดังนี้

๔.๑ รัฐบาลควรดำเนินการขึ้นทะเบียนและสำรวจสวนยางในโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้เกษตรกรภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคเหนือ จำนวนพื้นที่ ๑ ล้านไร่ และสวนยางที่อยู่นอกโครงการ โดยแบ่งออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ และจำแนกในประเภทใหญ่ออกเป็นอีก ๒ ประเภทย่อย คือ

- (๑) สวนยางที่ยังไม่เปิดกรีด
 - (๑.๑) สวนยางที่ได้ขนาด
 - (๑.๒) สวนยางที่ไม่ได้ขนาด
- (๒) สวนยางที่เปิดกรีดแล้ว
 - (๒.๑) สวนยางที่ได้ขนาด
 - (๒.๒) สวนยางที่ไม่ได้ขนาด

๔.๒ เสนอให้มีมาตรการในการแก้ไขปัญหาเพื่อลดความสูญเสียทางเศรษฐกิจ ซึ่งทุกมาตรการต้องดำเนินการพร้อมกันโดยมีรายละเอียดดังนี้

- (๑) มาตรการด้านการผลิต
 - (๑.๑) รมรณรงค์ให้เข้าใจถึงการสูญเสียค่าทางเศรษฐกิจหากกรีดยางไม่ได้ขนาด ซึ่งอาจจัดทำโครงการทดสอบผลผลิตยาง โดยใช้แปลงปลูกยางของเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการเป็นการเปรียบเทียบให้เกษตรกรได้เห็นข้อเท็จจริงในหัวข้อต่อไปนี้
 - ๑) ทดสอบกรีดยางขนาดต่ำกว่า ๕๐ เซนติเมตร คือ ๔๕ เซนติเมตร ๑/๔ รอบต้น กรีดทุกวันและระบบกรีดครึ่งวัน วันเว้นวัน โดยใช้ต้นยางขนาด ๕๐ เซนติเมตร กรีดครึ่งต้น วันเว้นวัน เป็นตัวเปรียบเทียบ
 - ๒) ทดสอบการใส่ปุ๋ยต้นยางในอัตราต่าง ๆ ของปุ๋ยอินทรีย์และปุ๋ยเคมีและปุ๋ยอินทรีย์ผสมเคมี เปรียบกับต้นยางที่ไม่มีการใส่ปุ๋ย
 - ๓) ทดสอบความเจริญเติบโตของต้นยาง ระหว่างแปลงปลูกพืชคลุม ปลูกพืชแซม และไม่ปลูกพืชคลุมและพืชแซม
 - ๔) ทำแปลงสาธิต ปลูกพืชคลุม พืชแซม การเลี้ยงสัตว์ เพื่อเป็นอาชีพเสริมให้เกษตรกรในช่วงที่ยังไม่เปิดกรีดยาง
 - ๕) โครงการส่งเสริมอาชีพให้เกษตรกร เช่น ฝึกอบรมการติดตามสร้างแปลงขยายพันธุ์ยาง ฯลฯ เพื่อให้เกษตรกรมีอาชีพเสริม และจัดหาพันธุ์ยางเองได้เมื่อขยายพื้นที่ปลูกยาง
 - (๑.๒) จัดหาวัสดุการเกษตรราคาถูกและมีคุณภาพให้เกษตรกรใช้ (เฉพาะเกษตรกรที่เข้าร่วมโครงการ)
 - (๑.๓) จัดให้มีการประกวดหมู่บ้านปลอดการกรีดยางไม่ได้ขนาด
 - (๑.๔) ให้แนะนำการปลูกยางโดยใช้เมล็ดยางและการติดตามเพื่อต้องการรากแก้วยึดต้นยางในดิน

(๑.๕) ส่งเสริมการปลูกพืชร่วมยาง อาทิ ลองกอง หวาย สมุนไพร ฯลฯ เพื่อเป็นการสร้างป่าเศรษฐกิจ ป้องกันการไหลยของดิน และเสริมรายได้ให้เกษตรกร โดยจัดทำเป็นโครงการส่งเสริมอาชีพเพื่อให้เกษตรกรมีรายได้ช่วงที่ต้นยางยังไม่ได้ขนาดเปิดกรีต

(๑.๖) จัดการฝึกอบรมเรื่องการกรีตยางและวิธีการกรีตยางที่ถูกต้องแก่เกษตรกรและให้ความรู้แก่เจ้าหน้าที่ทุกคนที่เกี่ยวข้องกับงานโครงการนี้ ให้สามารถแนะนำเกษตรกรได้อย่างถูกต้อง มีเอกสารคำแนะนำที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมในเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

พันธุ์ยางที่ใช้ปลูก เป็นพันธุ์อะไร ลักษณะอย่างไร มาตรฐานของต้นพันธุ์ เจ้าหน้าที่จะต้องมีข้อมูลที่เห็นได้ชัดเจนเกี่ยวกับผลเสียหายจากการนำต้นพันธุ์ที่ไม่ได้มาตรฐานมาใช้ปลูก

ปุ๋ยบำรุงต้นยาง ต้นยางอายุเท่าไรควรใช้ปุ๋ยอะไร ปุ๋ยอินทรีย์ใช้ได้หรือไม่อย่างไร การแนะนำเกษตรกรไม่ควรใช้ความรู้สึก ควรต้องศึกษาและเห็นผลจากการทดลองหรือทดสอบ เพื่อให้เกษตรกรได้เห็นเองด้วย

การจัดการสวนที่ดี เช่น การปลูกพืชคลุม พืชแซม เลี้ยงสัตว์ หรือแนะนำเกษตรกรทำอาชีพเสริมเป็นรายได้ช่วงที่ยังไม่ได้เปิดกรีตยาง ต้นยางเจริญเติบโตเร็ว ให้สหกรณ์หรือกลุ่มจัดการเรื่องการตลาด ผลผลิตจากอาชีพเสริม ภายใต้การช่วยเหลือประสานงานของเจ้าหน้าที่

ควรมีการสำรวจพันธุ์ยาง ที่ได้ปลูกไปแล้วในโครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้ เพื่อให้เกษตรกรเกิดความมั่นใจต่อพันธุ์ยางที่ใช้ปลูก เนื่องจากเกษตรกรยังไม่เคยมีส่วนมาก่อน

(๒) มาตรการทางด้านการค้า (เพื่อป้องกันไม่ให้ราคายางตกต่ำ)

(๒.๑) รัฐบาลควรส่งเสริมการแปรรูปยางพาราเพื่อเพิ่มมูลค่าให้กับเกษตรกร

(๒.๒) รัฐบาลควรสนับสนุนผู้ประกอบการรายย่อย (SMEs) ส่งเสริมให้เกิดการลงทุนในประเทศเรื่องการแปรรูปยางพาราโดยให้ธนาคารสนับสนุนสินเชื่อดอกเบี้ยต่ำ

(๒.๓) รัฐบาลควรมีการส่งเสริมให้หน่วยงานภาครัฐใช้ผลิตภัณฑ์ยางที่ผลิตในประเทศ

(๒.๔) รัฐบาลควรพิจารณากำหนดกลไกในการรักษาเสถียรภาพราคายางภายในประเทศ ทั้งในส่วนของราคายางดิบ และราคายางที่ได้แปรรูปเป็นสินค้าสำเร็จรูป

(๒.๕) รัฐบาลควรพิจารณากำหนดระบบการค้าระหว่างประเทศที่สามารถช่วยรักษาเสถียรภาพของราคายางและคุ้มกับราคาต้นทุน

(๒.๖) ผลักดันให้บริษัท ร่วมทุนยางพาราระหว่างประเทศ จำกัด (International Rubber Consortium Limited) เข้ามามีบทบาทช่วยเหลือเกษตรกรในกรณีที่ราคายางตกต่ำ

(๓) มาตรการทางด้านการเงิน

(๓.๑) ให้รัฐบาลจัดบุดหนุนช่วยเหลือเกษตรกรระหว่างรอเปิดกรีตยางที่ได้ขนาดโดยผ่านสถาบันเกษตรกรที่เป็นนิติบุคคล ให้จัดทำเป็นโครงการช่วยเหลือบำรุงรักษาต้นยางที่ยังไม่ได้ขนาดเปิดกรีตจนต้นยางอายุครบ ๘ ปี หรือได้ขนาดเปิดกรีต ซึ่งอยู่ภายใต้โครงการปลูกยางเพื่อยกระดับรายได้ เนื้อที่ ๑ ล้านไร่

(๓.๒) ให้ธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร ดำเนินการปล่อยสินเชื่อให้กับเกษตรกรในอัตราร้อยละ ๑ ต่อปี นอกนั้นให้เป็นภาระของรัฐบาล

(๓.๓) จัดตั้งกองทุนช่วยเหลือเกษตรกรในระหว่างรอเปิดกรีดยางเพื่อสนับสนุนสถาบันเกษตรกร

(๓.๔) ใช้พระราชบัญญัติกองทุนสงเคราะห์สวนยาง พ.ศ. ๒๕๐๓ และพระราชบัญญัติควบคุมยาง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาปรับใช้เป็นมาตรการเชิงบังคับเพื่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติกับเกษตรกรที่ทำการกรีดยางในกรณีที่ยางยังไม่ได้ขนาดเปิดกรีด

(๔) หน่วยงานรับผิดชอบ

เพื่อให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ สร้างอาชีพที่มั่นคงให้เกษตรกร ประเทศชาติ มีความเข้มแข็งในด้านเศรษฐกิจและสังคม เห็นควรให้มีหน่วยงานรับผิดชอบดังนี้

(๔.๑) หน่วยงานหลัก สำนักงานกองทุนสงเคราะห์การทำสวนยาง

(๔.๒) หน่วยงานสนับสนุน กรมวิชาการเกษตร

(๔.๓) หน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

๔.๓ เสนอให้คณะกรรมการนโยบายยางธรรมชาติ (กนย.) ดำเนินการจัดตั้งคณะกรรมการบริหารดังนี้

(๑) คณะกรรมการบริหารโครงการลดการสูญเสียค่าทางเศรษฐกิจกรณีกรีดยางไม่ได้ขนาด

(๒) คณะกรรมการบริหารจัดการโครงการ เพื่อบริหารจัดการโครงการ โดยควบคุมดูแลป้องกันการกรีดยางไม่ได้ขนาด กระบวนการผลิต การบำรุงรักษาสวนยางให้ได้ขนาดเป็นไปตามหลักวิชาการ

(๓) คณะกรรมการติดตามและประเมินผลโครงการ โดยมีสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรเป็นเจ้าภาพในการติดตามและประเมินผลโครงการ โดยมีระยะเวลาเป็นตัวกำหนดอาจจะดำเนินการจนถึงพระราชบัญญัติการยางฉบับใหม่ประกาศใช้ในช่วงเดือนกรกฎาคม ๒๕๕๕ หากกฎหมายนี้ออกมา อาจจะนำสวนยางตามโครงการนี้ที่มีอายุ ๔ - ๘ ปี เข้าร่วมใช้ประกอบการดำเนินงานแก้ไขปัญหการกรีดยางไม่ได้ขนาดได้

.....